

MAGYAR JUSTITIA BIZOTTSÁG TETSZIK VAGY NEM TETSZIK, EZEK A MEGCÁFOLHATATLAN TÉNYEK! (AMIT A KRÍMRŐL TUDNI KELLENE)

A Krím félsziget történelme kb. Kr. e. VI. századtól ismert: Taunké Kherszonészosz ógörög névvel görög terület volt Kr. u. 375-ig, akkor a Római Birodalom része lett. Rövid ideig a gótok is uralták, majd hunok, magyarok, kazárok, besenyők és kunok hatalmába került 1237-ig, amikor a tatárok birtoka lett. 1475-ben - Krími Tatár Kánság néven -, Mehmed szultán vette török fennhatóság alá a félszigetet, amely 1774-ben - az orosz-török háború során - független tatár területté vált. 1783-tól az oroszok a tatároktól „lízingelték” fizetett évdíjért a félszigetet, majd az 1854 – 55-ös krími háborút követően, lemondták a lízinget és bekebelezték az Orosz Birodalomba. Ekkor ukránok sokasága települt át a Krímbe, az ott lévő tatár, görög, örmény és bolgár nemzetiségűek szomszédságába.

Miután az 1917-es Nagy Októberi Szocialista Forradalomnak nevezett bolsevik puccs után, Lenin szabad választási lehetőséget ígért a cári elnyomás alatt élő népeknek, ezért Ukrajna is (a finnekhez hasonlóan) a szabadságot választotta. Kikiáltották a független Ukrán Köztársaságot, amelynek része volt a Krím félsziget. Lenin viszont nyilatkozatával ellentétben, fegyveres erővel kényszerítette az ukránokat függetlenségük feladására. 1921-ben birtokba vették a Krím félszigetet, 1922-ben pedig beolvasztották az Ukrán Köztársaságot a Szovjetunióba, Ukrán SZSZR (Ukrán Szovjet Szocialista Köztársaság) néven.

Nem ez volt az első és az utolsó területablási tettük a szovjeteknek. Az egykori Orosz Birodalom beteges terjeszkedési politikáját folytatva, célpontjuknak minősült: Észtország, Lettország, Litvánia, Finnország, Ukrajna, Románia, Mongólia, Kína, Csecsenföld, Ingusföld, Kazahsztán, Lengyelország, Szlovákia, Magyarország, Japán, akik megtapasztalhatták az orosz „medve” területéhségét. Többségükben többszöri népiirtást végeztek, ártatlan emberek tíz és százazreire hurcolták el, éhezették és/vagy dolgoztatták halálra.

Sztalin semmibe vette a világ közvéleményét, a nemzetközi jogot és az igazságot! A kis Finnországtól például Leningrád veszélyeztetése címén kb. 130 ezer négyzetkilométernyi területet harácsolnak el. De nem kímélték a környezetében lévő többi országokat sem. Ún. „ősi orosz” területnek nyilvánították például Lengyelország egy részét, Besszarábiát, Bukovinát, a Balti államokat, a Krím félszigetet, a Kárpátalját (szintiszta magyar vagy magyar-szlovák lakosú városokat és községeket), és ami már a tragikomédia kategóriájába tartozik, a japán Szahalin szigetek egy részét is.

A Szahalin sziget őslakói a nyivhek és az ainuk voltak, a XIX. századtól kezdve megjelentek a japánok, majd kisebb számban a kínaiak és az oroszok is. Az orosz cár főként a száműzötteket deportáltatta a Szahalinra és ott börtönöket is létesített. Szahalin a második világháború befejezéséig a japánok birtokában volt, akkor a szovjetek szállták meg és a félmillió japán lakosságot kitelepítették Japánba, de szép

számmal jutott belőlük (az ainuk és nyivhek őslakosokkal együtt) szibériai munkatáborokba is. Azóta a Szovjetunió, majd az Orosz Föderáció részének tartják Szahalint, ennek következtében a mai napig nem lett megkötve a békeszerződés a japánok és az oroszok között!

Mindezek párosultak azzal, hogy a „testvéri közösségükbe” beolvasztott nemzeteket vagy nemzetiségeket szép számmal likvidálták vagy deportálták a Távol-Keletre, és helyükbe oroszokat telepítettek. Sztalinnak ez az ördögi tette oda vezetett, hogy ma már nehéz elkülöníteni az őslakosságot a 70-80 évvel ezelőtt (erőszakkal) betelepített oroszajkúaktól, hiszen azóta már 2-3 generáció is a szülőföldjének tartja azt a helyet, ahová nagyszüleit vagy szüleit kitelepítették.

Mivel az ukránok részéről nagy volt (és fokozódott) az ellenállás a szovjetek (oroszok) ellen, ezért Sztalin a GPU/ OGPU terrorszervezetével és az ukránok kiéheztetésével akarta megtörni az ellenállásukat. 1933-35 között, a mezőgazdasági termékek könyörtelen kisajátításával és elszállításával olyan éhínséget hoztak létre Ukrajnában, hogy mintegy 7-8 millió(!) ember halt éhen, az átlagos életkor alacsony volt, az sem volt ritkaság, hogy egyesegek emberhúst ettek!

A második világháborúban (1941-ben) a németek elfoglalták a Krím félszigetet, 1942-ben a szovjetek visszafoglalták, majd Sztalin parancsára vagonokba rakták az ukránok, a tatárok, az örmények többségét és a Távol-Keletre deportálták őket, azzal a megbocsájthatatlan bűnnel vádolva, hogy kollaboráltak a németekkel. Helyükre oroszokat (szovjeteket) telepítettek be, jelentősen megváltoztatván a Krímben élő nemzetiségek arányát az oroszok (szovjetek) javára.

Sztalin azt akarta, hogy minden ukránt deportáljanak keletre, de terve nem lett végrehajtva, mivel a vasúti illetékesek nem tudtak biztosítani annyi vagon, amennyi Ukrajna akkori lakosságát (kb. 35 millió főt) képes lett volna elszállítani.

A Krím félszigettel könnyebb volt a helyzet, mert 1942-ben a lakosainak száma kb. másfél millió volt, a deportáltak száma pedig 500 – 600 ezer fő lehetett. Jelenleg a Krímre vonatkozó területi és lakossági adatok a következők: a félsziget területe 26 100 km², lakossága pedig kb. 2 millió, a lakosság összetétele jelenleg: 58,3% orosz, 24,3% ukrán, 12,6% tatár, 1,4% fehérorosz, 0,4% örmény, 0,2% körül zsidó, lengyel, moldovai, azeri, 0,1% körül üzbég, koreai, görög, német, mordvin, csuvas, cigány, bolgár, grúz, mári, karaim, krimcsák.

Sztalin halála után (1953. 03. 05) a deportált ukránok - életben maradt részének többsége visszatért a Krímbe, és Hruscsov visszaadta az Ukrán SZSZ Köztárságnak a Sztalin által annektált Krím félszigetet.

1991. augusztus 24-én ismét kikiáltották a független Ukrán Köztársaságot, amelyhez az autonóm Krím köztársaság is csatlakozott és a december 1-jén megtartott választások is megerősítették ezeket a döntéseket.

Ami Putyint és a Krímmel kapcsolatos eljárását illeti, gyakorlatilag a sztalini módszerek egyik változatának lekopírozását jelenti. TÖRVÉNYES ÉS IGAZSÁGOS NÉPSZAVAZÁS NEM LEHET ÉRVÉNYES, HA AZ ADOTT HELYEN (KÖZTÁRSASÁGBAN) IDEGEN KATONÁK GYAKOROLJÁK A HATALMAT! Ez akkor is igaz, ha a lakosság zászlókat lengetve, kacagva és örömkönnyeket hullajtva követeli a terület státuszkvójának a megváltoztatását.

Talán még sokan emlékeznek arra, hogy a magyarországi forradalom és szabadságharc leverését, valamint a megtorlás során végrehajtott akasztások tömegét, a nyugatra menekülők százezreit, a munkatáborokba és a börtönökbe hurcoltak tízezreit követően, 1957. május elsején, nálunk is százezrek ünnepelték Kádárt és söpredékét, riadókészültségben voltak a pufajkások és a megszálló szovjet alakulatok. Ne ítélkezzünk tehát a propaganda gépezettel végzett agymosás hatására azok felett, akik változást akartak és akarnak, akik között jól felkészített provokátorok is működtek, és akiket olyan talpig kipróbált egykori KGB-s személy irányít, mint Putyin, aki nemrégiben is kijelentette, hogyha az egykori szovjet érdekszférába tartozó államokban nemkívánatos belső zűrzavar keletkezik, akkor az Orosz Föderáció kötelességének tartja és jogot formál arra, hogy beavatkozzon az események kimenetelének irányítására.

Putyin intézkedett, hogy a fehér-kék-piros orosz zászló helyett, a hadsereg továbbra is a vörös lobogót használja. Gorbacsov és Putyin jóváhagyásával maradt meg az egykori szovjet himnusz szövegére komponált zene az új szövegre.

Gorbacsov fenyegette meg a Balti államokat, amikor a függetlenségüket választották és kommandósai legéppisztolyoztak mintegy húsz fegyvertelen litván vámőrt, akik a határállomásnál teljesítettek szolgálatot.

Putyin az észteket fenyegette meg, mert eltávolították a számára oly emlékezetes szovjet emlékművet Tallinnból.

Putyin (hallgatólagos) tudtával élesztgetik Sztalin „dicső” tetteinek emlegetését és szobrainak újbóli felállítását. Putyin fenyegeti Ukrajnát a gázár emelésével. Putyin volt a legaktívabb a Krím félsziget bekebelezésénél. Példátlanul gyorsan, rugalmasan és a szocializmusban szokásos, 90% feletti eredményt biztosítva szervezték meg a népszavazást, valamint a kulcsfontosságú katonai és polgári objektumok birtokbavételét, akárcsak Sztalin idejében a balti államok csatlakoztatását, vagy a magyar forradalom és szabadságharc leverését.

Összegezve a krími kérdést: szó sincsen a nyugatiak mentegetéséről, vagy hibáik takargatásáról, de látni kell, hogy most az egykori, tradicionális cári-szovjet-orosz gyakorlat alkalmazása zajlott putyini változatban! Megismétlődött 1942, 1956 vagy 1968,- a nemzetközi jog megtiprása, az események ködösítése, a fegyveres erők bevetése. Szinte az egész világot „szembe köpték” azzal a „kisóvodás” (primitív) nyilatkozataikkal, hogy fogalmuk sincsen a krími területre behatoló, ismeretlen egyenruhás katonák kilétéről és hovatartozásukról. Akárcsak Sztalin vagy Hruscsov is

„mondhatta „volna! „ A szöveg semmiben sem különbözött Andropovétól, aki Nagy Imrét azzal „nyugtatta”, hogy a beözönlő szovjet csapatok, „csupán az eltávozó egységek biztosítási feladatát látják el.

Putyin „ is, mint elődei, minden talpalatnyi (meghódított, „ bekebelezett) földet, „ ősi orosz tulajdonnak minősít, japántól kezdve, Csecsen Földön és a Krímen „ át Lembergig bezárólag. Putyin sem adta vissza (elődeihez hasonlóan), a második világháborúban elrabolt „ műkincseinket és gyáraink gépállományát, „ Putyin sem akar hallani az „ ’56-os agressziójukért „ járó „ kárpótlásunkról, Putyin sem kért elnézést a málenkij robotra elhurcolt több százezer nyoma veszett „ magyar „ sorsáért. Putyin „ jól érzékeli, hogy a gazdaságuk talpra állt, „ a haderejük sokat fejlődött, „ érdemes kockáztatnia, hiszen „ a nyugatiak aligha „ vállalnak fel egy fegyveres konfliktust „ a Krím félszigetért. „ Bár az is borítékolható, hogy a Krím bekebelezése „ nem „ elégítette ki az „ orosz felső vezetés terjeszkedési igényeit.

Nem ártana, „ hogy a Putyint egyre hangosabban éltető, egy csipetnyivel többet foglalkoznának az orosz (szovjet) történelemmel (valamint saját történelmünkkel is), „ nehogy a „ pillanatnyi lelkesedésüknek „ hideg zuhany vessen véget. „ Más „ szavakkal: „nyugtával dicsérik a napot”!

Lejegyezte:

(Prof. Dr. Bokor Imre)

MJB elnök